

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2:50

Inserati:

Felit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

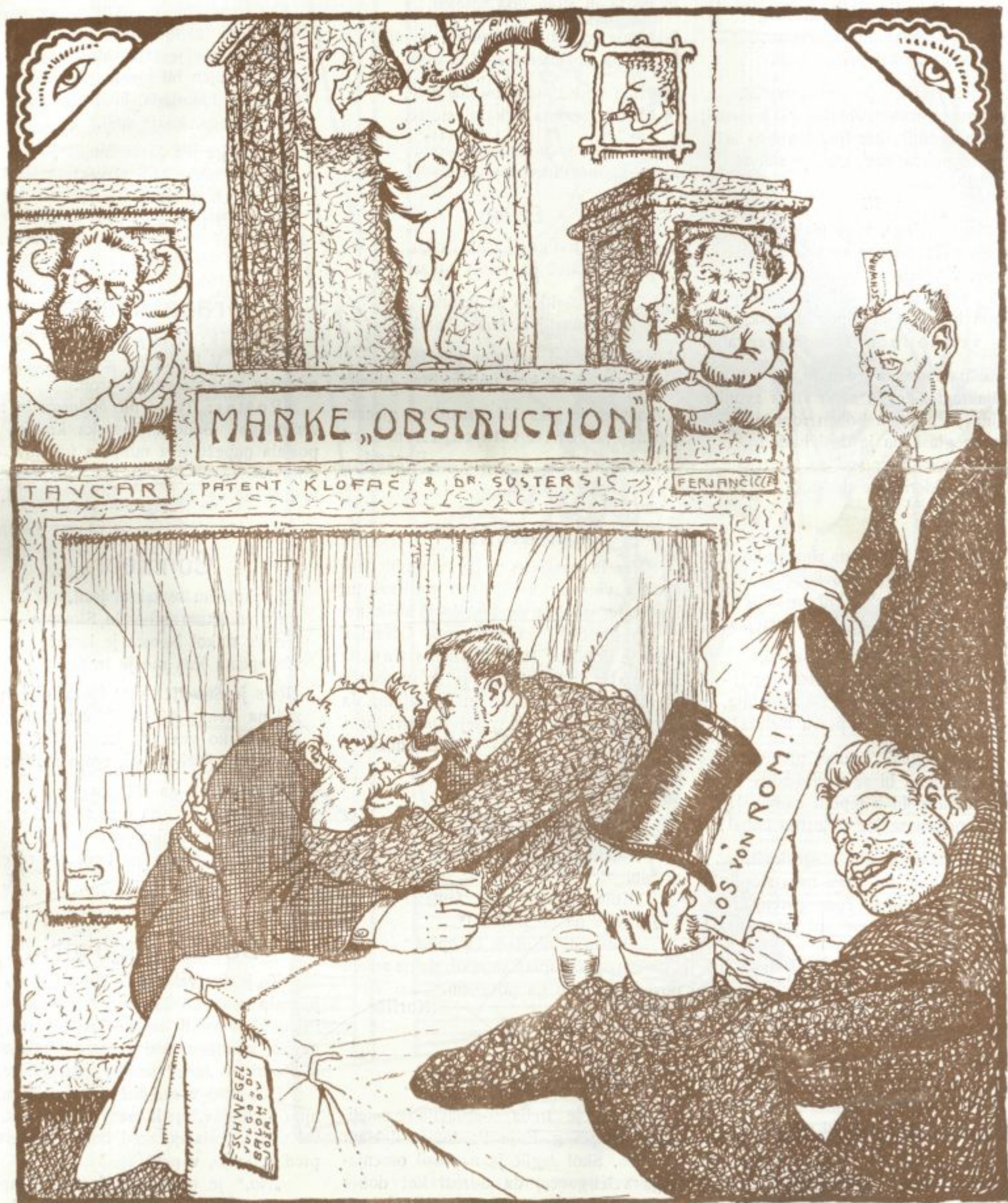
Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5,
 I. nadstr., upravništvo pa ravnatom spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

OSF.

Politično-satirični tednik.

Predsednik Schwarz: Slavna gospoda, prosim vas, bodite nekoliko zmernejši! Ako se od same ljubezni polizete in pojedete drug drugega, ostanem sirota sam na diljici!

Velikonočni zvonovi.

I.

Od toplega juga, iz morskega mesta
privedla moža k nam je brunnega cesta.
Bil toti je prerok Božidar Črne,
dejal na katedri besede je te:

„Poboljšajte se, to vam dem jaz, mož novi,
drugače vam velikonočni zvonovi
v uho zagrmijo prebridko tako . . .“
In mož se je zjokal prežalostno.

„Poslušajte, velikonočni zvonovi
zapeli s prečudnimi bodo glasovi,
kot vihra po zraku tulili strašno . . .“
In mož se je zjokal prežalostno.

In kar naš Božidar je sveti povedal,
ko z duhom proroškim v bodočnost je gledal,
se vse je zgodilo, ker ljudstvo bilo
je grozno pokvarjeno, grozno slabo!

II.

Ko burja prižvižga, vsak plah ostrmi,
ko grom zabobni, ves svet se zgrozi!
O, čujte, v veselo to belo Ljubljano
na vihri prijadrili so — hej! — kot pisk,
kot šum in hrum in ropot in vrisk,
glej — velikonočni zvonovi prav rano.

Napočil nam cvetni teden še ni,
a ráglja ráglja že, in zvon vmes zvonil,
pa lajna prepeva in boben ropoče
in rog se glasi, da je duši hudo!
Hej, velikonočni zvonovi so to,
da varujejo klerikalne nas toče.

III.

Sam Tone, sam škof je na zbor prikorakal
in žalostno je nad zvonovi zaplakal.
Ko njemu na čast zatrobili so tuš,
je moško in hrabro dejal: „Permejkuš!“

Tobaka nasul je v široke nozdrvi,
kar k njemu pristopi Kameleon prvi.
Mu pravi: „Pozdravljeni, Bonaventura,
oh, tu med zvonovi je prava tortura!“

Že ves sem oglušil, o mati premila,
najrajši premenil bi se v krokodila
in vse liberalce bi z repom namahal!
Kako bi potem se jaz radostno bahal!

A zdaj, o presvetli, nas blagoslovite,
in v uri tej hudi na stran nam stopite!“
In roke razpel je naš Tone gorenjski
in kriknil: „E — to me jezi salamenski!“

Če bi se volilna reforma sprejela,
bi molzna nam krava koj odebelela!
Glavarja deželnega cerkev postavi,
šenklavški cerkovnik, to mož bi bil pravi!“

Poslanec se klanjal mu je srboriti;
še več je povedal o čak prečastiti,
vernike je blagoslovil pobožno,
zvonove prečudne poslušal otožno.

Pa ko so zvonili, doneli in peli,
oznanjali **zmago** Ljubljani sobeli!
Debele je solze mož sveti pretakal,
pod nosom se brisal in spet odkorakal.

IV.

Zvonovi zvone in zvone in buče,
in ljudstvo se križa in moli strme.

Dobropoljski mežnar in Čočev France
sta pa bogokletca, hudobna nad vse.

To sta kvartopirca, ne znata moliti,
počela med hrupom sta karte deliti.

In vpijeta, kolneta: „As! Pagat! Križ!
O Čočev, o mežnar, sedaj ne zbežiš!“

Zvonovi zvone, a osveta hiti,
in groza in strah oba spreleti,

ko vsuje se žindra naenkrat na nju!
Iz ust pa nobenemu ni več glasu.

Podsuta pod žindro molita pete,
obadva trobentata v klopi molče.

Tako kvartopircu hudo se godi,
ki velikonočnih zvonov ne časti!

Epilog.

Velikonočni zvonovi, vam čast,
velika vam moč je, velika oblast!

Kot čuki poskrili so se jezuiti
in ž njimi maziljeni farški banditi.

Kako je budilni vaš glas bil sladak,
mogočen, širok kot pod nebom oblak!

Kako vam je glas bil praznično glasan,
zvonite, zvonite vstajenja nam dan!

Rapsod.

Patent.

Far Pomarančar je pri zadnjih ob-
činskih volitvah kaj pridno pritiskal na
kljuke ter od hiše do hiše lovil koštrune,
da so glasovali za bisagarsko stranko.
Zato je dobil od škofa Toneta patent
„za poliranje kljuk“ in se priporoča
vsem slavnim backom in baculjam, da
ga pridno podpirajo v tej njegovi novi
obrti.

Medvodčan.

Tajnost.

„Prosim, dajte mi časnik s škofovo
podobico!“

„Komu ga pa neseš, fantek?“

„Tega pa ne povem!“

„Potem ti ne dam časopisa.“

„Gospod kaplan so rekli, da ne smem
povedati, komu ga ponese.“

Korliče.

Času primerno.

Kadar je treba odpravljati smeti,
zvone hlapci g. Elije Predovića deklam
na delo. Škof Jeglič je naprosil omenje-
nega veletrgovca, da odredi kot dober
katoličan, naj velikonočni teden sluge
zamenjajo zvončke z ráglijami.

Idealna ljubezen.

Kdo bi božji kdaj si mislil
in verjel bi — ah, kako
klerikalka bo Cirilka
zaljubila se močno!

Mnog fant zanjo je povprašal
ki v resnici vrl je bil,
pa zastoj se je zanašal,
vsak košaro je dobil.

Nekomu naposled vendar
bila sreča mila je.
Glej! Cirilka do frizure
vanj se zaljubila je.

Njemu vse je žrtvovala
saj je njen bil ideal,
ž njim kramljala, ko bedel je,
božala ga, ko je spal.

Zvala ga je: „Srce moje!“,
klicala mu: „Moj si ves!
Ni živeti mi brez tebe,
Karo, ti prekrasni pes!“

Zorislava.

Draga cvetka.

Župnik: Neverjetno, kaj se bere v
časopisih! V Londonu je kupil bogataš
orhidejo za tridesettisoč kron.

Poštar: To ni nič čudnega in ne-
verjetnega. Bodoča španska kraljica je
poslala papežu dva milijona frankov, da
dobi takozvano „zlato rožo krepostno“,
ki niti nič ne diši!

B.

Confiteor.

O, kako sem se takrat jezil,
ko pred letom generala Stoessla
Nemec si kot Nemca je lastil!
Nepopisna jeza me je tresla!

„Rus je Šteselj!“ sem takrat divjal;
srd na Nemce bil me je s slepoto.
Ali zdaj ko vem, da je prodal
Port Artur, priznavam svojo zmoto.

Zdaj ko vem, da izdajica je,
zdaj priznavam, da sem se opekeli;
zasvetila mi resnica je.

Da je Rus, nikdar ne bom več rekel.

K.

Dober odgovor.

Ko je daroval župnik Trebuhar mašo,
je stalo nekoliko fantov na pokopališču.
Pricinal je srditi kaplan Trdoglav in jih
nagnal v cerkev. Vsi so se mu pokorili,
le Koprinov Janez se ni genil z mesta.

„Le hitro v cerkev!“ je zarenčal nad
njim Trdoglav. „Ali ne veš, da morajo
vsi tisti, ki ostajajo med božjo službo tu
pred cerkvijo, v pekel?“

„No,“ je odgovoril Koprinov Janez
mirno, „potem pojdeva pa midva lepo
skupaj doli!“

Fr. P.

Zvijača.

Zvit jezuit je stavljal s prijateljem, da bo na prihodnjem misijonu pridigoval tako imenitno, da se bo polovica poslušalcev bridko jokala, polovica pa smejala do popokanja.

Na oglu pred cerkvijo si je dal postaviti leseno prižnico, potem pa je razdelil navzoče poslušalce v dve skupini. Prvo je postavil naravnost pred prižnico, drugo pa za prižnico. Naposled pa si je dal skrivaj pripeti na hrbet velik lisičji rep ter je zlezal z njim na prižnico.

Ker je bil res izboren propovednik in je torej prav dobro vedel, katere strune je treba ubirati, da začno smrkati in se usekovati ginjeni backi, teleta in koštrunčki, je kmalu glasno ihtela, stokala in se solzila vsa polovica vernih poslušalcev pred prižnico.

Obenem pa so poslušalci z adaj za prižnico zvesto gledali le na pridigarjev hrbet, kjer se je nad vse smešno zvijal, mahal in migal lisičji rep. To se jim je zdelo tako zabavno in kratkočasno, da so se vsi grohotali na glas.

Zdaj pa se je jezuit hitro obrnil s svojim lisičjim repom, in čez nekaj trenutkov so se smejali oni, ki so se prej jokali, drugi, ki so se prej smejali, so se pa jokali.

Tako je zviti jezuit sijajno dobil stavo. **Gorenjski.**

Eksoičen ptič.

Znan gospod v Šiški se je lani hvalil, da ima belo vrano. Ravnateljstvo „Uniona“ ga je prekosilo, ker si je naročilo iz Hamburga črno srako. Hodila je nekaj časa prosto po Unionovi kleti. Kradla pa ni samo vsega kar se sveti, temveč tudi „nedolžna“ srca ljubljanskih tercijsk. Bil je tedaj skrajni čas, da so tega eksoičnega ptiča spravili v varno kletko pri deželnem sodišču. V „Unionu“ pa se tolažijo z izrekom „Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan, der Mohr kann gehen.“ **B.**

Srečen možakar.

A: Nande, knez bolgarski, je vendar srečen človek.

B: Zakaj neki?

A: Za največji del telesa mu ni treba nobene obleke — za nos!

Velikonočni obiski.

Milostiva: Kdo je zvonil, Micka?

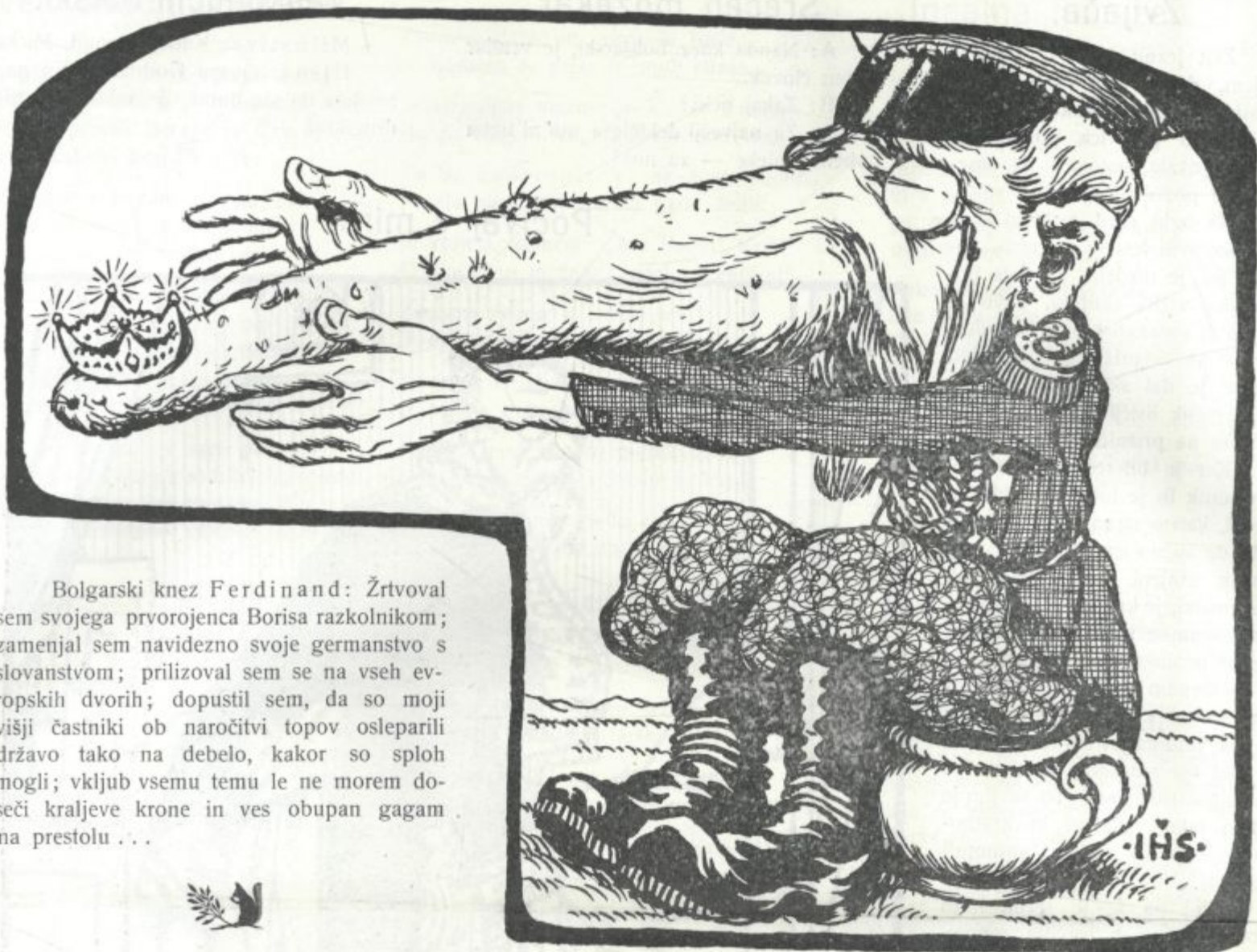
Hišna: Gospa Godrnulja. Ko pa je zvedela da ste doma, je rekla, da pride drugikrat.

Počivaj v miru!

Šuklje: V deželnem zboru nisem v poslednjih sejah žugnil nobene žal besedice. Tako sem si pridobil blagonaklonjenost vseh strank. Zdaj grem lahko zopet nekoliko časa spat na svoje laviorike. Lahko Veliko noč, politika!

Bolgarski knez Ferdinand: Žrtvoval sem svojega prvorojenca Borisa razkolnikom; zamenjal sem navidezno svoje germanstvo s slovanstvom; prilizoval sem se na vseh evropskih dvorih; dopustil sem, da so moji višji častniki ob naročitvi topov osleparili državo tako na debelo, kakor so sploh mogli; vkljub vsemu temu le ne morem doseči kraljeve krone in ves obupan gagam na prestolu...

Dvojna mera.

Mladi podčastnik Sabljevič se je strastno zaljubil v preprosto kmetsko dekle. Lepi Reziki se ognjevitvi vojak tudi ni zdel netečen in kmalu so se pokazali vroče ljubezni sitni nasledki.

Približala pa se je Velika noč. Rezika je šla vsa pobita k izpovedi v bližnje mesto. Prav ponižno je priznala svoje grehe in slabosti. Seveda je odkritosrčno povedala tudi to, kako prijetno sta se zabavala z mladim fantom. Sedaj je bil pa ogenj v strehi, ali bolje rečeno v izpovednici.

„Povej, s kom!“ je zasikal razljučen redovnik.

„S podčastnikom,“ je zašepetala prestrašena Rezika.

„Nesramnica! Nečistnica!“ jo je zmerjal pater. „Sram te bodi! Gorje ti! Gorrela boš na dnu pekla na vse večne čase! Za ta strašanski greh ti ne morem dati nobene odveze. Poberi se!“

In zaloputnil je linico, da se je stresla izpovednica. Rezika je vsa obupana hitela naravnost k svojemu ljubčku, in mu povedala, da je dobila pri izpovedi „suho“ in da se boji domov.

Sabljevič, zvita glavica, jo je hitro potolažil in ji rekel: Vrni se v cerkev

k drugemu patru pa reci da si se zabavala z župnikom!

Rezika se je takoj vrnila in se obtožila ob drugi izpovednici, kako je grešila.

„S kom?“ je zarežal zopet pater.

„Z našim farnim župnikom!“

„O revica!“ je vzdihnil naenkrat usmiljeni menih, zelo, zelo, se mi smiliš! Toda bodi potolažena! Pomisli da so tudi gospod župnik iz mesa in krvi in jim torej ni zameriti! Ne obupaj, ampak potrpežljivo se vdaj v božjo voljo! In če vse voljno in molče potrpiš in ne izdaš gospoda župnika, boš imela mnogo odpustkov. Za pokoro ti nalagam, da o vsem tem vztrajno molčiš! Grehi so ti odpuščeni, amen!“

Zorislava.

Povratnica.

Izprevodnik: Prosim, vozne liste! Možakar: Prokleta vendar, da ga ne najdem! Nič! Nikjer nič! Vzame naj me takoj pesto hudičev! Aha — tukajle je! V Trst!

Župnik: Ljubi moj, če boste preklinjali tako grdo, pridete s svojim listom prej v pekel nego v Trst!

Možakar: Nič ne de, saj imam — returkarto!

Listnica uredništva.

Nagrade za doneske v poslednjih številkah nakažemo takoj po praznikih. Č. g. sotrudnike prosimo najvljudneje, da vsakemu donesku pride-nejo svoje pravo ime in naslov.

Meteorologično poročilo.

Višina nad Gosposkimi ulicami: za dvojne stopnice. Srednji zračni tlak: klerikalcem in Nemcem dušljiv.

April	Čas opazovanja	Stanje tlakomero	Temperatura po Šusterič-Schweggljevem in Suktjejevem toplomeru	Vetrovi	Nebo
1.	12. dop.	Se precej normalno	Šusterič-Schweggljev termometer se nesramno vadija nad ničlo	Rahle sapice napovedujejo velikončne zvonove	Krmežjavo
2.	2. pop.	Barometer gre kvitku	Šusterič-Schweggljev gorkomer je že zopet pri ničli	Pravcata kraska burja; vihar, bobnanje, piskanje, zvižganje. Velikonočni zvonovi done iz nedosežne daljave	Se solzi nad izdajalstvom slovenskih klerikalcev
3.	Od 9. dop. do 7. zvečer		Pri združenih ničli.		Grom in blisk. Strele svigajo na črno zvezo z leve in desne galerije
4.					Obzorje se je razvedrilo, zrak je čist, zopet sije sonce. Pri klerikalcih se je pojavil močan nahod.